

Momente

ROBERT KOLUMBAN

Momente

EDITURA UNIVERSITARĂ
București, 2016

Redactor: Gheorghe Iovan
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban

Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KOLUMBAN, ROBERT

Momente / Robert Kolumban. - București : Editura Universitară, 2016
ISBN 978-606-28-0461-9

821.135.1-1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062804619

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Editurii Universitare

Copyright © 2016
Editura Universitară
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47 / 319.67.27
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021-315.32.47 / 319.67.27 / 0744 EDITOR / 07217 CARTE
comenzi@editurauniversitara.ro
O.P. 15, C.P. 35, București
www.editurauniversitara.ro

SINELE

În noi cresc buruieni
de când nu ne-am văzut,
de când mâna ta
e străină
de vocea mea,
de când
ochii mei,
revoltați,
parfumul tău îl strigă.
Ne-am rătăcit
prea mult,
sau poate,
descoperind noul,
am sperat sa reclădim
vechiul,
cu piese noi,
dar vezi tu,
n-am știut niciodată
că drumul cere pași,
pașii cer distanță,
când speranța ne cheamă,
uitarea se lasă
și când noi cerem
iubire,
iubirea ne cere din noi,
iar sinele
atunci
se vrea înapoi.

DILEMA

- De ce să iubesc din nou? întrebă ea Timpul, ce nepăsător prin ea curgea.
- Pentru că ea te poate învăța să înoți, îi răspunse acesta.

ÎNTÂLNIREA

Mergea mecanic,
pe strada de după casă,
se gândea la niște planuri,
înota prin mulțime,
când pe lângă el
o față cunoscută trecu.

Se întoarse brusc
trezit la realitate
și mâneca i-o atinse..

– Nu ne-am mai văzut de mult!

Cât să fie?

Viitorul se întoarse,
în trecut îl privi..

– Ne-am văzut peste două zile,
când prietenia noastră
s-a sfârșit.

SCOICA ȘI VALUL

Așa cum scoica
închide în ea
vocea valului ce o salvează,
așa și eu cobor în tine
când pleopele-mi
în dor se-nchid.

Așa cum valul
din întreg se rupe,
pe mal să se regăsească,
așa și tu oprești timpul
când îmi zâmbești
pe furiș.

MOMENTE

M-a întrebat dacă eu cred în vampiri.
I-am zis că iubirea este un vampir.
Se trezește mai ales noaptea,
 în singurătate,
poate fi răpusă doar străpungând-o în inimă
și se hrănește cu emoția ce ne curge în vene.
Ea mi-a zâmbit,
 și dinții ei albi
străluceau în clar de lună.

PIESA

Piesa se termină,
cortina în aplauze
coborî.

Un copil plângea.

– Ți-am zis să nu-l luăm!

Însă mama,
calmă,

în brațe-l luă și zise:

– Nu a pățit nimeni nimic,

e un joc,

cu lumini și umbre,

nu e real,

imediat o să-i vezi,

zâmbind, fericiți

de jocul lor.

Nu plânge!

Zilele trecură,

viața plutea,

până într-o seară,

caldă și uscată,

când mama

lăcrima.

Copilul ieși din gratiile

tatălui

și lângă ea se așeza.

– Buni a plecat.. Nu mai e..

El o privi trist, apoi

încet șopti:
– E doar un joc mamă,
de umbre,
o iluzie,
e un rol, ce l-a jucat
perfect,
și acum așteaptă
aplauzele noastre,
obosită,
să o completeze..
Nu-i așa?
Ea îl privi uimită
și ochii ștergându-și,
îi răspunse:
– Așa e.
Acum plângea de fericire.

MATEMATICĂ

Eu cu tine
am fost noi,
noi fără tine
sunt dor,
dor cu zile
sunt suferință,
fără somn
și fără vise,
pustiu
sunt eu,
iar tu fără mine
ești noi
fără eu,
iar eu cum nu sunt,
tu rămâi noi,
singură,
suficientă,
ecuația determinantă
a necunoscutului
eu.

FLUTURE

Suntem un fluture iubito,
și de nu aș da din partea mea de aripă,
cu aceeași dragoste,
cu care tu însuflețești
partea ta de aripă,
ne-am prăbuși din zbor,
precum iubirile ce cad,
când jumătățile se odihnesc
și din inimă nu mai bat.

ASEMĂNARE

Mă uit la mare cum dansează
sub sforile de argint ale lunii.
Valuri cumiști se rup din ea
liniștea malului s-o tulbure.
Așa și eu, mă revărs în iubire,
când zâmbetul tău perlat
privirea mi-o comandă,
iar mâinile tale cumiști
inima mea tulbure
o modelază.

VERBUL TĂU

Caut un cuvânt,
ce se pare
nu există,
ce să arate tot ce îți simt,
să fie din iubire,
ingredientul esențial,
dar să aibă o
rezonanță inocentă,
sinceră,
copilăroasă.
Să-l folosesc doar
pentru tine,
cu poftă,
să simt plăcerea unui hobby
când ți-l trimit seara
înaintea viselor.
Să te facă să zâmbești,
și ca o fereastră
să te umple,
fără să știi,
de dorul meu.
Și să-mi răspunzi
adormindă
Și eu..
Acesta va fi verbul tău.
Și poate și al meu.
Ubiscuiesc.

CE BINE..

Ce bine-mi stă
cu rujul tău pe buze,
cu parfumul fericirii
pe gâtul meu topit,
ce bine e
sub plapuma din tine,
învelit în brațe-ti,
în tine regăsit.
Ce bine e acum
în vene să-ți alerg,
să mă ascund
în suava ta voce,
ce bine e
la pieptul tău tăcut
să mă pierd iubito
și noaptea înflorită
iarăși s-o ascult.
Ce bine e timpul
să-l țin în palmă,
când șoldurile tale
pe mine se cobor,
ce bine e
să știi tu de mine,
iar eu pe tine
iubito
să te ador.

ORA DE VISARE

Sună clopotul
din turnul vechi al amintirii,
iar eu mă așez
sub plapuma caldă a ierbii.
Începe ora
ce o aștept de o săptămână,
iubito când tu
cobori în noi și mă iei de mână.
Uit ce știu
și tot ce am știut vreodată,
mă pierd,
dar buzele tale mă iartă
și-mi șoptesc
gingaș, răspunsul la nemurire,
când tremură
crengile în a asfințitului știre.
Închid ochii
și glasul tău cu drag îl ascult,
iubesc efemerul,
iar pe tine, draga mea, și mai mult.
Adorm în vise
și pleoapele tale mă învelesc,
rădăcini albe
în pământul cald mi se încolăcesc,
și în zgomotul
clopotului uitat în depărtare,
deschid ochii
și te aștept în ora viitoare.

FOAIE VERDE

Foaie verde de hârtie,
creion alb de lemn,
poza ta
și o amintire
ce în mână o chem..
Îți scriu ție
gândindu-mă la o bancă,
la un copac
cu umbre goale,
cu povești și promisiuni,
într-o seară fără stele,
fără lună
și fără timp.
Eram închiși în noi
și ne respiram,
suficienți pentru eternitate.
Nu era nimeni în jur,
casele dormeau în spate
și printre codrii,
în depărtare,
răsunau fierbinți
visele noastre.
Nu ne știam de mult,
dar eu te visasem
și poate și tu
mă cunoșteai,
căci chiar de nu-ți place,
de răcești,

guști și din ceai.
Ai fost un vis
și m-am trezit
fără voie,
tu întoarsă în
lumea-ți de poveste
ești,
iar eu închis într-un basm
ce se așterne
lângă poza ta,
sub un creion alb,
pe o foaie verde.

ALUNUL

Cu tulpina dreaptă
stătea în fața mea
alunul,
dinaintea eternității.
Lemnul alb-roșiatic
lucea sub cer,
în timp ce eu,
în măreția lui,
înlemneam.
Îi vedeam scoarța
netedă și pulsantă
cum licurea în ochii mei.
Hipnotizat,
am pășit
pe pământul puternic,
simțind cum înrădăcinez
și mă scurg
spre adâncuri doar visate.
Apoi, deodată,
ca un nor
ce umbrește lacul,
se lăsă cortina,
sub clipirea ta.

